

Wilde Oszkár három kiadatlan verse.

DÉSEPOIR.

Elszáll az évszak, romja nincs soha,
Nárcisz virít a tavaszi határba,
Majd lángra gyúl a rózsza is, az árva,
Ősszel nyit a biborló viola.

Hóban sárgált a sáfrány mosolya,
Lombokba öltözik minden kopár fa,
A szürke tarlót az eső megáldja
És kankalint hintál a zöld moha,

De, jaj az élet, sós, vad, tengerár
Veri a sarkunk, bús éjek takarják
A vissza nem térő napok avarját.

A szerelem, a becsvágy, eszme már
Régen kilobbant s örömiink a méla
Emlékezésnek zörgő, csúnya hűje.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ fordítása.

MIKOR KEATS SZERELMES LEVELEIT ÁRVEREZTÉK.

E leveleket Endymion írta
Egy nőnek, kit titokba szeretett
S mostan csiszárok alkusznak veszett
Versenyben a szegény, tintás papírra.

Ó, minden vágy és minden röpke szikra
Kótyára jut itt. A művészetet
Nem becsülik ők, bámész préda lett
A költő pusztá szíve, lenn a sírba.

Hisz írva van, hogy messze Keleten
Fáklyát cipelve jött pár régi zsoldos
S birokra kelt egymással holmi foltos

Köntös miatt és aztán csendesen
Kockát vetett, közakarattal, rája,
Nem tudva, hogy az az Isten csodája.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ fordítása.